

ה"ת 57541/05/15 - מהדי עלוש נגד משטרת ישראל - תחנת עירון

בית משפט השלום בחדרה

ה"ת 57541-05-15 עלוש נ' משטרת ישראל/ עירון
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת טל תדמור-זמיר
מבקש	מהדי עלוש
נגד	
משיבה	משטרת ישראל - תחנת עירון

החלטה

עניינה של החלטה זו - בקשת המבקש להחזרת תפוס - רכב מסוג סיטרואן מ.ר. 10-828-51 (להלן: "הרכב").

העובדות הרלבנטיות וטענות הצדדים

בתאריך 5.5.15 נעצר אביו של המבקש, מר עבד אל סלאם עלוש (להלן: "החשוד"), עת נהג ברכב, בחשד לביצוע עבירה של הסעה שלא כדין והמשטרה תפסה את הרכב בו נהג.

המבקש טען בבקשה כי הרכב אמנם רשום בבעלות אחרת, אולם הוא רשאי להירשם כבעליו מכוח זיכרון דברים שצורף לבקשה ועתר להשבת הרכב בהעדר בסיס חוקי לתפיסתו.

בדיון מיום 14.6.15 הוסיף וטען ב"כ המבקש כי אין עסקינן בעבירה של הסעה שלא כדין, שכן אותו תושב שטחים שנסע ברכב, החזיק בידו היתר כניסה לברטעה, אשר כולל את האזור בו נתפס, סמוך לחריש. לכן, טען, אין מקום להגשת כתב אישום בנסיבות דנן, וככל שיוגש, בשים לב לעברו הנקי של החשוד והעובדה כי מדובר בנוסע אחד שהינו בעל אישור כניסה, לא יהיה מקום להורות על חילוט הרכב.

ב"כ המבקש טען כי בנסיבות, המשך תפיסתו של הרכב על ידי המשיבה פוגע בזכות הקניין של המבקש ולכן ביקש להורות על החזרתו.

המשיבה התנגדה לבקשה מהטעם שהרכב נתפס תוך ביצוע עבירה של הסעת שלא כדין באום אל קוטוף. כן צוין

עמוד 1

בתגובת המשיבה כי לחשוד נסגר בעבר תיק בעבירה זהה מתאריך 28.3.15, בעילה של העדר עניין לציבור ובכוונת התביעה להגיש בקשה לחילוט הרכב, לכשיוגש כתב אישום.

בדיון מיום 14.6.15 הפנה ב"כ המשיבה להודעותיהם של החשוד ושל תושב השטחים במשטרה, טען כי הרכב שימש לביצוע העבירה והתיק עתיד לעבור לעיון התביעות לשם הכנת כתב אישום.

המסגרת הנורמטיבית

תפיסת חפצים, החזקתם בידי המשטרה וחילוטם על ידי בית המשפט נבחנים לאור תכליתן של הוראות פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש] התשכ"ט - 1969 (להלן: "**הפקודה**"), כשהסעיפים הרלבנטיים לענייננו הם סעיפים 34,37,39 לפקודה.

תפיסת חפץ והחזקתו בידי המשטרה כרוכים בפגיעה בזכות הקניין של הבעלים, המעוגנת כיום בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. מול הפגיעה בזכות הקניין עומדים שיקולים אחרים שישודם באינטרס הציבורי כגון הבטחת קיומו של ההליך הפלילי. תפיסת חפץ מיועדת להבטיח בין היתר כי אותו חפץ יוכל לשמש כראיה בהליך המשפטי. התשתית הראייתית הנדרשת לשם תפיסת החפץ הינה יסוד סביר להניח שקיים קשר בין החפץ לבין ביצועה של עבירה.

המחוקק קבע הסדרים שתכליתם העיקרית להבטיח כי לצד הצורך להגשים את המטרות הנ"ל, תישמר ההגנה על זכות הבעלים ותימנע פגיעה שרירותית בה שלא לצורך. משכך, התפתחה הגישה לפיה שומה על בית המשפט להבטיח כי הפגיעה בזכויותיו של מי שקניינו נפגע תהיה מידתית. בחינת המידתיות תיערך בהתאם לנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה.

יש לזכור כי תפיסה בפועל של רכוש היא האמצעי הקיצוני ביותר להשגת התכלית של החילוט בעתיד ובתי המשפט, בשורה ארוכה של פסקי דין שבו וחזרו על ההלכה שנקבעה ברע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל (10.6.99) -

"... המשך החזקת החפץ שנתפס בידי המשטרה יש בו כדי לפגוע בזכות הקניין של הבעלים - מעבר לפגיעה שהיתה בעצם התפיסה - ומכאן עשויה שתילמד חובה המוטלת על המשטרה - ועל בית-המשפט בשיבתו לביקורת על מעשי המשטרה - לבדוק ולמצוא לא אך אם תפיסת הנכס נעשתה לתכלית ראויה אלא גם אם המשך החזקת הנכס בידי המשטרה אינו פוגע בבעלים במידה העולה על הנדרש. לשון אחר: שומה עליו על בית-המשפט לבדוק ולמצוא אם קיימת חלופה אשר תשיג את תכלית "מעצרו" של הנכס, אך פגיעתה בבעל הזכות בנכס תהא פחותה מן הפגיעה בו אם תמשיך המשטרה ותחזיק בנכס"

בבש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נגד מדינת ישראל (12.3.06) סקר בית המשפט שלוש תכליות

עיקריות העשויות לשמש מקור סמכות לתפיסת החפץ כדלקמן: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית המשפט.

לטענת המשיבה, תכלית התפיסה בתיק דנן הינה אפשרות חילוט עתידית של הרכב.

לשם בחינת אפשרות חילוט עתידית מצווה בית המשפט בשלב זה לבחון קיומן של ראיות לכאורה המצביעות על פוטנציאל חילוטו של הרכוש בתום ההליך הפלילי, כפי שנקבע בבש"פ 5769/12 **תמר מזרחי נ' מ"י** (20.8.12):

"... בשלב זה, די שיוצגו בפני בית המשפט, הבוחן את תפיסת הרכוש, ראיות לכאורה, המצביעות על פוטנציאל חילוטו של הרכוש, בתום ההליך הפלילי. במילים אחרות: "מן הבחינה הראייתית, לשם תפיסת רכוש, כמו גם לשם קביעתו של כל אמצעי מגביל אחר להבטחת מימוש החילוט, די בשלב הביניים, בדומה לדין בעניין מעצר נאשם עד תום ההליכים, בקיומן של ראיות לכאורה המצביעות על 'פוטנציאל חילוט', קרי על קיומו של סיכוי סביר שאם יורשעו הנאשמים, יביא הדבר לחילוט הרכוש שבמחלוקת" (בש"פ 3750/09 אל הואשלה נ' מדינת ישראל (02.06.09))."

עוד נקבע בפסיקה כי בהפעלת שיקול-הדעת השיפוטי המוקנה לבית המשפט בסעיף 34 לפקודה על בית-המשפט לתת דעתו לכל השיקולים הרלוונטיים, בין השאר, לטיב החפץ התפוס, לסוג העבירה שיש חשד כי עברו באותו חפץ, לנטל ההוכחה ולמידת ההוכחה הדרושה לצורך הכרעה בגורל התפוסים, לזכות הקניינית של הטוען לזכות בחפץ, לאינטרס הציבורי למנוע ביצוע עבירה בחפץ וכיוצ"ב. הרשימה איננה סגורה. (לעניין זה ראו בבש"פ 6686/99 **עובדיה נ' מדינת ישראל** (22.5.00)).

מן הכלל אל הפרט

לאחר שעיינתי בתיק החקירה, שמעתי טענות המבקש ועיינתי בזכרון הדברים שהגיש, סבורה אני כי אין די בזכרון הדברים שהציג כדי לקשור בינו לבין הרכב.

המבקש צירף לבקשה מסמך הנושא הכותרת "זכרון דברים מיום 3.5.15" ממנו ביקש ללמוד על זיקתו וזכותו ברכב. מדובר בצילום של מסמך, כתוב בכתב יד ולפיו לכאורה, בעלת הרכב, הגב' אלגזי למיס העבירה למבקש את הבעלות ברכב.

עם זאת, עיון בחקירת החשוד, אביו של המבקש, מיום האירוע - 5.5.15, מעלה כי הוא שקנה את הרכב והוא שעושה ברכב שימוש וכלשונו: **"זה רכב שלי ואני קניתי את הרכב הזה לפני כשבועיים ועוד לא העברתי לו את הבעלות"**

עליו והיום היה אמור הבעלים של הרכב להעביר אותו על שמי". החשוד אף הסביר כי רכש את הרכב מעומר, כי הרכב רשום על שם אשתו ומאז רכישתו הוא בשימוש האישי.

הלכה היא כי הרישום במשרד הרישוי הנו דקלרטיבי, ועצם רישומו של רכב על שמו של פלוני אינו מוכיח כי הרכב מצוי בבעלותו (ע"א 5379/95 סער נ. בנק דיסקונט פ"ד נא(4) 464). הדברים תקפים שבעתיים, עת עסקינן בזכרון דברים לכאורה, אשר עומד בניגוד לגרסת החשוד עצמו.

בנסיבות התיק דנן, נוכח אי ההתאמה בין טענות המבקש ובין גרסת אביו, כפי שבאה לידי ביטוי בחקירתו, הן באשר למועדים בהם הועברה החזקה ברכב והן באשר לזהות הרוכש, לא שוכנעתי כי המבקש הינו המשתמש האמיתי ברכב או בעל זכות השימוש בו.

אשר על כן, הריני דוחה הבקשה.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

תיק החקירה יוחזר למשיבה באמצעות מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, א' תמוז תשע"ה, 18 יוני 2015, בהעדר הצדדים.